

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **D. V.**, zastoupená JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem, se sídlem Brno, Heršpická 5, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, za účasti: **Z. M.**, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, ze dne 15.5.2012, č.j. 219/2012-120-STSP/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 15.5.2012, č.j. 219/2012-120-STSP/2, a rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8.11.2011, č.j. JMK 159790/2011, sp.zn. S-JMK 11499/2010/OD, **se zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 13.922 Kč, k rukám JUDr. Filipa Mochnáče, advokáta, se sídlem Brno, Heršpická 5, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podanou žalobou brojí proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací, ze dne 15.5.2012, č.j. 219/2012-120-STSP/2, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 8.11.2011, č.j. JMK 159790/2011.

I. Podstata věci

Odbor dopravy Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „silniční správní úřad“) dne 8.11.2011, pod č.j. JMK 159790/2011, rozhodl o odstranění pevné překážky – oplocení na pozemku p.č. v k.ú. D., umístěné na veřejně přístupné účelové komunikaci v zahrádkářské kolonii D. a uvedení tak veřejně přístupné účelové komunikace do původního stavu ve smyslu § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Silniční úřad ke splnění této povinnosti stanovil žalobkyni lhůtu 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobkyně proti výše uvedenému rozhodnutí podala odvolání, které žalovaný zamítl, neboť shledal žalobkyní vznesené námitky nedůvodné. Klíčová argumentace žalovaného vycházela z právního názoru, že platnost povolení k provedení oplocení nezbavovala vlastníky pozemku při realizaci oplocení v roce 2006 respektovat právní úpravu vyplývající z § 29 zákona o pozemních komunikacích.

Závěr žalovaného nyní napadá žalobkyně podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobkyně namítá, že postupovala v souladu se souhlasem Městského úřadu ve Znojmě ze dne 2.3.1994, č.j. Výst. 638/94-MO. Dále žalobkyně ve své argumentaci poukazuje na to, že Městský úřad ve Znojmě sdělením ze dne 26.6.2006, č.j. MUZN Výst.: 55609/2006-Mx, konstatoval, že v místě oplocení nedošlo k žádným terénním úpravám, tehdejší spoluvlastníci dotčeného pozemku oplocovali pozemek na základě souhlasu k ohlášení drobné stavby a předmětná nemovitost nebyla v té době v katastru nemovitostí vedena jako komunikace, ale jako zahrada.

Žalobkyně má tedy za to, že v době provádění stavebních úprav jednala v dobré víře a v souladu se zákonem, přičemž odkazuje na nálezy Ústavního soudu České republiky pod sp. zn. IV ÚS 298/09. Dále žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.12.2009, č.j. 1 As 76/2009-60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, podle něhož lze omezit vlastnické právo ve prospěch veřejné účelové komunikace, pouze

pokud s takovým omezením vlastník vysloví alespoň konkludentní souhlas. Avšak k tomu ze strany žalobkyně nedošlo.

Dále žalobkyně namítá, že dotčený pozemek nikdy nesplňoval náležitosti podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a veřejně přístupnou účelovou komunikací se tedy ve skutečnosti nikdy nestal. Jinak by totiž Městský úřad ve Znojmě nemohl udělit souhlas k ohlášení drobné stavby ze dne 2.3.1994, č.j. Výst.638/94-MO.

Žalobkyně dále argumentuje, že již její právní předchůdci provedli ohlášení drobné stavby spočívající v oplocení dotčeného pozemku a souhlas s touto drobnou stavbou jim byl udělen. Úmyslem vlastníků dotčeného pozemku tedy nemohlo být jeho využití jako účelové komunikace. Žalobkyně dále poukazuje na to, že přípisem ze dne 29.11.2004 upozorňovala vlastníky sousedících a navazujících pozemků v předmětné zahrádkářské kolonii na nelegálnost průjezdu přes dotčený pozemek a její záměr dotčený pozemek oplotit, což vyústilo ve faktické oplocení v roce 2006.

Samotný průjezd třetích osob přes dotčený pozemek není a nemůže být podle žalobkyně bez dalšího považován za udělení konkludentního souhlasu vlastníka nemovitosti s touto skutečností.

Žalobkyně dále argumentuje tak, že v případě oplocení dotčeného pozemku dojde k neúměrnému a ničím neodůvodněnému zásahu do jejího vlastnického práva, neboť v sousedství dotčeného pozemku se nachází cesta, která je běžně k průjezdu využívána vysokotonážními automobily a svými parametry je totožná s parametry dotčeného pozemku. K prokázání tohoto tvrzení žalobkyně předkládá fotodokumentaci stávající komunikace. Žalobkyně má tedy za to, že právo průjezdu třetích osob tak oplocením dotčeného pozemku nebylo ani znemožněno ani nijak omezeno. Touto skutečností se však správní orgány nijak nezabývaly.

Žalobkyně také namítá, že správní řízení bylo vedeno před věcně a místně nepřislušnými orgány, neboť pro tuto atrakci nebyl žádný důvod. Obecní úřad D. jako silniční úřad je podle žalobkyně dostatečně obeznámen s místními poměry a skutkovým stavem věci. Navíc se podle žalobkyně nejedná o mimořádně obtížnou problematiku.

Žalobkyně setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedeného důvodu se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k námitkám žalobkyně uvádí, že i přes skutečnost, že tehdejší spoluvlastníci pozemku p.č. v k.ú. D. oplocovali svůj pozemek vedený jako zahrada na základě souhlasu s ohlášením drobné stavby, zřídili pevnou překážku na

veřejně přístupné účelové komunikaci po celé její šíři, v zahrádkářské kolonii D., která je veřejně užívána od doby parcelování zahrad v dané lokalitě, tedy od roku 1985, a tato skutečnost byla v řízení prokázána. Platnost povolení k provedení drobné stavby-oplocení nezbavovala vlastníky pozemku v roce 2006 respektovat právní úpravu provedenou § 29 zákona o pozemních komunikacích.

Z důvodu naléhavé potřeby přístupu a nutnosti příjezdu k dalším pozemkům a nemovitostem tak následně po zřízení oplocení vznikla nová cesta, která je vedena podél nového oplocení na nedostatečně zpevněném pozemku nad 3m vysokým svahem. I přesto, že žalobkyně odstraněním 1/3 nového oplocení a posunutím vjezdové brány částečně pevnou překážku odstranila, tvoří zbývající část nového oplocení nadále pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení a z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že současná zřízená cesta nemůže být z hlediska bezpečnosti uživatelů užívána jako náhrada za účelovou veřejně přístupnou komunikaci, která byla oplocena. Osoba zúčastněná na řízení k prokázání tohoto tvrzení předkládá i příslušnou fotodokumentaci.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou, že ve věci rozhodovaly věcně a místně nepřislušné orgány.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 10.9.2010 byl Krajskému úřadu Jihomoravského kraje doručen od Obecního úřadu D., jako příslušného silničního správního úřadu, podnět k převzetí věci. Dne 15.9.2010 vydal Krajský úřad Jihomoravského kraje usnesení, kterým rozhodl o změně příslušnosti silničního správního úřadu k projednání předmětné věci ve smyslu § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu může nadřízený správní orgán na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením

převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí.

Podle § 131 odst. 6 správního řádu při změnách příslušnosti správní orgány dbají na to, aby k nim docházelo jen v důvodných případech a aby řízení pokud možno nezatěžovalo účastníky více, než kdyby ke změnám příslušnosti nedošlo.

Shledal-li Krajský úřad Jihomoravského kraje splnění podmínek pro převzetí věci, nehodlá soud za daného skutkového stavu jeho uvážení ohledně obtížnosti této věci nikterak zpochybňovat. Krajský úřad Jihomoravského kraje v odůvodnění usnesení o atrakci popsal vývoj této věci, kterou se zabývalo i Ministerstvo dopravy a Veřejný ochránce práv. I kdyby se v daném případě z pohledu soudu nejednalo o případ opravdu výjimečně obtížný a komplikovaný, byl z pohledu Obecního úřadu D. podnět k atrakci zjevně oprávněný. Zároveň zdejší soud neshledal, že by tímto postupem byli účastníci řízení jakkoliv více zatěžováni, nadto Krajský úřad Jihomoravského kraje v usnesení ze dne 15.9.2010, č.j. JMK 129121/2010, uvedl, že vzhledem k tomu, že se jeho detašované pracoviště nachází ve Znojmě a jeho pracovníci několikrát provedli obhlídku na místě samém, jsou s danou problematikou dostatečně obeznámeni. Tato námitka tedy není důvodná.

Obiter dictum zdejší soud poznamenává, že jsou mu známy časté případy sporů souvisejících s užíváním přístupových komunikací mezi parcelami v zahrádkářských či chatových osadách (koloniích), které mají původ v transformaci práva užívání parcel jednotlivými zahrádkáři v těchto osadách na právo vlastnické na počátku 90. let. Typické jevy, jako je neochota zahrádkářů a chatařů podílet se společně na údržbě přístupových komunikací, neochota šetřit navzájem vlastnická práva, využívání pozemků a účelových komunikací nad míru jejich určení (spojnice mezi rekreační objekty), nelegitimní očekávání vlastníků, že „stát či sousedé“ odkoupí existující přístupové komunikace nacházející se z předchozích dob na jejich pozemku, budování překážek apod., způsobují časté vzájemné sousedské spory, které však nelze přenášet na stát, a které lze prostřednictvím silničního správního úřadu řešit pouze do určité míry, kterou umožňují veřejnoprávní předpisy, jejichž primárním cílem není řešení sousedských sporů a ochrana vlastnických práv (k tomu slouží prostředky práva soukromého), ale ochrana veřejných zájmů jako např. bezpečnost, veřejný pořádek, ochrana zdraví, zajištění nutné komunikační potřeby apod.

Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila s tím, že by měla odstranit oplocení, které bránilo provozu ostatním zahrádkářům po jejím pozemku p.č. ... v k.ú. D. a které vybuvovala v průběhu května a června 2006 společně s dřívějšími spoluvlastníky (I. V. a M. V.) na základě pravomocného Souhlasu s ohlášením drobné stavby vydaného Odborem výstavby Městského úřadu ve Znojmě ze dne 2.3.1994, č.j. Výst. 638/94-MO. Dále nesouhlasila se závěrem žalovaného, že se na jejím pozemku p.č. ... v k.ú. D., evidovaném jako zahrada, nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích, který nabyl účinnosti dne 1.4.1997.

Podle § 7 zákona o pozemních komunikacích se účelovou komunikací rozumí pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.

Podle § 29 odst. 2 pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

Soud při posouzení věci vycházel z následujících východisek. K samotnému vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí, ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí, či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Další podmínkou vzniku veřejně přístupné účelové komunikace je, aby vlastník souhlasil s obecným užíváním (bezplatně, obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým je pozemní komunikace určena) části svého vlastnictví jako komunikace a umožnil na ni veřejný přístup. Zároveň je však vlastník pozemku vázán, byť i jen konkludentním, souhlasem svého právního předchůdce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2011, č. j. 5 As 36/2010-204, publ. pod č. 2390/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz a dále rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15.11.2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000 a ze dne 7.10.2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002). Prostý následný nesouhlas vlastníka (pozemek nově nabytý) s používáním předmětné komunikace nemůže být sám o sobě důvodem pro omezení přístupu na předmětnou komunikaci.

O tom, že pozemek žalobkyně byl v minulosti využíván jako přístupová cesta k ostatním parcelám, není podle zdejšího soudu pochyb. Ostatně je tímto způsobem využíván i v současnosti, pouze v důsledku oplocení došlo k odklonění přístupové komunikace více k okraji pozemku.

Tuto skutečnost potvrzuje i sama žalobkyně ve své reakci na výzvu prvostupňového orgánu ze dne 18.7.2011, č.j. JMK 111858/2011, která je součástí správního spisu, když uvádí, že : „...*V průběhu několika let část pozemku – zahrady – byla užívána jako přístupová cesta, ale vzhledem k tomu, že se nejednalo o pozemek zpevněný, ale o pozemek, který měl nekvalitní povrch a byl po deštích propadlý a byl splavený bahenní podklad, byla tato část pozemku užívána jako cesta pouze střídavě. Ihned po odkoupení předmětného pozemku, moje klientka opakovaně poukazovala na problémy s nezpevněným povrchem pozemku a s jeho nevhodností k užívání cesty, což bylo zdůrazňováno na schůzích zahrádkářů. Z důvodu toho, že zahrádkáři nerefletovali na upozorňování klientky a docházelo k neustálému poškozování majetku mé klientky, došlo k oplocení části pozemku, dle povolení uvedeného shora. Zahrádkáři však měli stále k dispozici jinou část pozemku, jež byla užívána jako přístupová cesta, která byla svými parametry totožná, ať co už se týká šíře mezi překážkami (plot, elektrikářský sloup), tak i co do povrchu...ostatní zahrádkáři mají přístup ke svým pozemkům po účelové komunikaci z opačné strany, když tento pozemek je i jako účelová komunikace veden v katastru nemovitostí.*“.

Tuto skutečnost potvrzuje dále i vyjádření starosty obce D. ze dne 15.4.2010, č.j. 88/2010, který uvedl, že vlastníci pozemku p.č. ... v k.ú. D. mají souhlas k ohlášení drobné stavby a dále, že nechali polovinu tohoto pozemku na chůzi a projetí autem. V době budování oplocení proběhlo na místě místní šetření, z něhož nevyvodil Městský úřad, odbor výstavby, nezákonnost provedení oplocení (sdělení ze dne 26.6.2006, č.j. MUZN Výst: 55609/2006-Mx). Ze stanoviska Obecního úřadu D. ze dne 10.6.2011, č.j. JMK 84686/2011, dále vyplývá, že část pozemku, která je v současné době oplocena, byla před rokem 2006 využívána jako cesta do zahrádkářské kolonie. Užívání pozemku potvrdili svými podpisy někteří zahrádkáři také ve svém vyjádření ze dne 9.6.2011 k rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací a územního plánu, ze dne 5.5.2011, č.j. 238/2011-910-STSP/2.

Z dokazování před zdejší soudem vyplynulo, že se vedle oplocení, provedeného žalobkyní a betonového sloupu elektrického vedení nachází přístupová komunikace charakteru vyježděných kolejí; na některých fotografiích se na této cestě nachází osobní automobil i nákladní automobil. Dále bylo při dokazování listinou ze dne 29.11.2004 zjištěno, že žalobkyně poté, co předmětný pozemek zakoupila, nesouhlasila se způsobem používání dle jejího tvrzení „nelegálně vyježděné cesty“ ostatními zahrádkáři.

Pokud se tedy na pozemku přístupová komunikace v původní poloze nenachází, a to v důsledku toho, že došlo k oplocení části pozemku na základě souhlasu podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, lze právo obecného užívání pozemní komunikace v současné době podle zdejšího soudu případně dovozovat k přístupné části pozemku vedle oplocení (nalevo od sloupu elektrického vedení).

Za situace, kdy je nesporné, že nějaká přístupová komunikace na pozemku žalobkyně existovala a kdy ani ze správního spisu ani dokazováním u zdejšího soudu nebylo prokázáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem zahrádkáři pozemek žalobkyně před oplocením používali a k jaké části pozemku byl dán souhlas původního uživatele s jeho užíváním jako přístupové komunikace, došlo oplocením k vymezení přístupové komunikace tak, že přístup přes pozemek žalobkyně zůstal zachován a to v míře odpovídající účelu a charakteru komunikace, tedy jako spojnice mezi zahrádkami a rekreačními objekty, a v míře, která přiměřeně šetří její vlastnická práva.

Otázka kvality a zpevnění této stávající průjezdné komunikace v zahrádkářské osadě, je otázkou, kterou jsou primárně povinni řešit zahrádkáři sami, a to i s ohledem na to, k jakému účelu má tato komunikace sloužit, a s ohledem na to, že se jedná o spojnici mezi zahradami, resp. pravděpodobně drobnými rekreačními objekty, kde se tedy nenachází objekty primárně určené (zkolaudované) k trvalému bydlení. Zde proto soud je ve zkratce odkazuje na technickou normu ČSN 73 0833 a to k požární bezpečnosti staveb určených pro rekreaci.

Navrhoval-li pak zástupce žalobkyně u jednání dokazování k otázce existence nutné komunikační potřeby, její posouzení je s ohledem na právní názor zdejšího soudu nadbytečné. Postačí odkázat na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2011, č.j. 2 As 44/2011-99, publ. pod č. 2370/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, k otázce, kdy je příslušný silniční správní úřad povinen zkoumat tzv. komunikační potřebu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku obecně vymezil dvě základní modelové situace vzniku (existence) účelových pozemních komunikací, které naplňují znaky vymezené v § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích: 1) účelová pozemní komunikace byla zřízena vlastníkem pozemku, případně vlastník pozemku s jejím zřízením prokazatelně souhlasil, 2) účelová pozemní komunikace vznikla a existuje bez toho, aby s tím vlastník pozemku vyslovil souhlas. V první modelové situaci, která dle zdejšího soudu dopadá na nyní projednávanou věc, podle Nejvyššího správního soudu „*nic nebrání tomu, aby se společně se vznikem či zřízením účelové pozemní komunikace aktivoval režim jejího obecného užívání. Za této situace je v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí nadbytečné zkoumat nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu – vlastník fakticky „věnoval“ tuto komunikaci do veřejného užívání.*“.

Poukazoval-li dále zástupce žalobce na to, že i přes dopravní omezení je přístupová komunikace zatěžována provozem nákladních vozidel, zde má žalobkyně možnost obrátit se na orgány Policie ČR či silniční správní úřad s žádostí ve smyslu § 7 odst. 1 věty druhé zákona o pozemních komunikacích, pokud by užívání účelové komunikace přesáhlo míru odpovídající jejímu charakteru.

Krajský soud tedy uzavírá, že za situace, kdy na pozemku existuje přístupová komunikace přiměřená svému účelu a zároveň co nejméně zasahující do práv žalobkyně a je zjevné, že právo přístupu zahrádkářů přes pozemek žalobkyně zůstalo zachováno, pak nelze v případě oplocení části pozemku žalobkyně dovozovat, že se

jedná o pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích a aktivovat režim odstavce 3 tohoto ustanovení. Takový postup by jednak neodpovídal zjištěnému skutkovému stavu a také by představoval nepřiměřený zásah do vlastnického práva žalobkyně.

Napadené rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné pro nesprávné posouzení otázky existence překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci. Měla-li žalobkyně neoprávněně zamezit přístup zahrádkářů přes svůj pozemek, je takový závěr v rozporu se zjištěným skutkovým stavem; jde o závěr nezákonný, který nemůže obstát. To je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí silničního správního úřadu vydané v prvním stupni trpí stejnou vadou, a tedy že by žalovaný, vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí, mohl v dalším řízení rozhodnout pouze tak, že by správní rozhodnutí vydané v prvním stupni zrušil, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí prvostupňové. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu (3.000 Kč) a žádost o přiznání odkladného účinku (1.000 Kč) společně s náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2.100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31.12.2012) a jednoho úkonu po 3.100 Kč spočívajícího v účasti na jednání u krajského soudu (§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), společně s třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 1.722 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 13.922 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak krajský soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová